

‘Dit is gekkenwerk!’

André Meiresonne

De eerste zaterdag van de voorjaarsvakantie stonden we heel vroeg op. Om naar de wintersport te gaan. Actieve ontkenning van de economische crisis. Maar de crisis die op tv was, viel niet te ontkennen: kabinetscrisis. Thuis zagen we nog even Balkenende, onderweg hoorden we Bos. Grappig genoeg was niemand verrast. Eigenlijk was het al meer dan een maand kabinetscrisis. Na het verschijnen van het rapport van de commissie-Davids was het niet meer de vraag óf maar wanneer het kabinet zou vallen. Iedereen wist het allang, maar het kabinet zelf bleef het actief ontkennen.

De middag ervoor fietste ik om een uur of vier uur over het Binnenhof. Mijn vorm van ramptoerisme. Voor de deur van Algemene Zaken stond het vol met pers. Tientallen journalisten, fotografen, cameramensen, geluidsmensen. Wat hebben we toch veel zenders. En wat hadden ze het koud. Ik vroeg een van de kleumende mensen: ‘Hoe lang sta je hier al?’ ‘Sinds tien uur vanochtend’ was het bibberende antwoord. ‘En hoe lang duurt dit nog, wat verwacht je?’ ‘Het moet zo toch wel klaai zijn, dat komt toch niet meer goed?’ Nou dat duurde dus mooi nog twaalf uur. Een half etmaal. In totaal was het kabinet zestien uur bezig met vallen. Beter, toegeven dat het eigenlijk allang gevallen was. Een paar uur later liep Wouter Bos alweer campagne te voeren. Met een dodelijk vermoeid hoofd. Mensen vonden het geweldig dat hij op de been was, in het weekend, vrijwel zonder nachtrust. Niet veel later kondigde hij zijn afscheid van de politiek aan. Om vaker thuis te kunnen zijn.

‘Dit is gekkenwerk’ riep Freule Wttewaall (spreek

uit: Utewaal) van Stoetwegen ooit uit in de Kamer. Dat was eind 1970, tijdens een nachtelijk, bijzonder verwarrend debat. Partijen bestookten elkaar met moties en tegenmoties. Een katholiek kamerlid werd onwel en de protestantse freule stemde per ongeluk op de verkeerde motie. Het ging helemaal nergens meer over – en zij durfde dat te benoemen. Het maakte haar populair, bij vriend en vijand. Farce Majeur, het televisiecabaret van de vader van Clair Polak, maakte er een liedje over. Jette Klijsma kent het nog uit haar hoofd, bleek laatst bij De Wereld Draait Door. Maar de politiek is in 2010 nog even koddig als veertig jaar geleden. Nu zonder freule die ’s nachts een spiegel voorhoudt. De politiek is zelf cabaret geworden.

‘Die zijn gek’ was de spontane reactie van de kinderen toen ze die ochtend tegen vijf nog even de tv aanzetten. Volgens hen moet je volslagen maf zijn om tot vier uur ’s morgens te vergaderen en daar dan ook nog persconferenties over geven. Tot ’s morgens vroeg feesten, en dan nog uren chillen, natuurlijk. Maar tot de volgende ochtend praten met mensen, die je liever even niet meer wilt zien, over iets waar je het toch niet meer over eens wordt... Waar gaat het dan nog over? Gewoon, nergens over! Ja, over mensen die hun hachie proberen te redden. Ergens nog zo goed mogelijk uit tevoorschijn proberen te komen. Verzinnen hoe ze de ander de schuld kunnen geven. Eindeloos bakkeleien, en daar nog flink over doen ook. Deze mensen worden toch geacht ons land te leiden? Lekker voorbeeld.

Gelukkig lachen mijn kinderen zich een hoedje. Ik hoop dat ze zichzelf gaan leiden. Hun eigen leven leiden. Het samen zelf doen.

Hij is opgeleid als bestuursjurist en heeft bijna twintig jaar gewerkt als manager in de communicatie, sponsoring en marketing - bij grote en kleine, profit en non-profit organisaties, nationaal en internationaal, w.o. KPN en Weleda. Vaak als het daar tegenzat, om met elkaar de weg omhoog weer te vinden. Regelmatig publiceert hij in NRC Handelsblad, het Financieele Dagblad en Trouw en is columnist bij het Tijdschrift voor Management Development en het Business Spiritualiteit Magazine Nyenrode.

andremeiresonne@speakersacademy.eu

